

‘Ik houd van uitdaging!’

Door HISKA BAKKER

(foto: Monique van der Hoeven)

Hovenier, boswachter, columnist, fotograaf, visser, vogelkweker, Marc ter Horst is het allemaal. Op zijn 50e vertrekt hij van Twickel naar Staatsbosbeheer.

MIJN Twickel

“De laatste keer grasmaaien, heggen knippen of het bos inspecteren, alles gaf mij een goed gevoel. Maar voor ’t laatst de citrusbomen water geven? Helemaal geen goed gevoel. Die bomen

ga ik missen. De citruscollectie was mijn specialiteit. Onlangs heb ik nog vijftig nieuwe bomen geënt met een techniek die ik geperfectioneerd heb; er is maar één ent niet aangeslagen.”

“Ik deed de Hogere Bosbouwschool in Velp. Boswachter, dat was mijn droom. Maar zulke banen waren toen iets minder in trek. Hans Hondebrink, de vroegere tuinbaas, belde of ik in de kasteeltuin wilde komen werken. Ik deed er al op mijn zestiende vakantiewerk. Heggetjes knippen met een handschaar

bijvoorbeeld. Ook hielp ik mee bij evenementen. Dan liep ik in livrei diners te serveren.”

“De tuin is mooi maar ik ben iemand die zich na een tijd gaat vervelen. Elk jaar hetzelfde: in februari haalde je de gevallen bladeren uit de border en dan begon de cyclus van groeien, bloeien en verwelken opnieuw. Na een tijd kon ik dat werk met dichte ogen doen. Ik was blij toen ik ook het bos erbij kreeg. Dat gaf een nieuwe uitdaging. Zoals ik het werk als boa ook aantrekkelijk vond. Hoe zorg je dat je mensen niet op de bon hoeft te slingeren maar kunt overtuigen om iets

Marc ter Horst koestert zijn geliefde citrusbomen.

onverstandigs de volgende keer niet meer te doen? Leuk was ook de begeleiding van stagiairs en de omgang met mijn collega's en de tuinvrijwilligers. Ik ga zeker zo nu en dan langs het Moeshuus om bij te praten. Maar hoe ik ook van gezelligheid houd, ik ben ook graag alleen. Juist tijdens autoritten, in mijn uppie, krijg ik mijn beste gedachten."

"Een andere uitdaging was het schrijven van columns voor het Twickelblad. Ik houd van de uitspraak van Pippi Langkous: ik heb iets nog nooit gedaan, dus waarom zou ik het niet kunnen? En ik vond het fijn om de lezers iets te vertellen, over hoe vogels leven bijvoorbeeld. Ik maakte ook alle foto's bij de columns. Fotograferen van vogels vraagt om een geïmproviseerd oog. En je mag hen nooit verstoren; het is hun leefgebied, niet het mijne. Dat geldt trouwens voor alle dieren. Er zijn een paar dassenburchten op Twickel. We zullen nooit verklappen waar. Dieren moeten in vrijheid kunnen leven."

"Ik houd van onverwachte gebeurtenissen. Zo hielp ik in 2007 op het kasteel bij het diner ter afsluiting van het staatsbezoek aan Nederland van de Duitse president Köhler. De catering werd verzorgd door sterrenkok Jonnie Boer en koningin Beatrix zat aan een tafel die alleen door Thérèse Boer bediend mocht worden. Ik had alle tafelbloemstukken gemaakt, altijd leuk om te doen. Beatrix wilde graag de naam van een bloem weten. Toen mocht ik naar die tafel komen en had ik een gesprekje met haar. Het was overigens een boerenorchidee, uit mijn eigen tuin. In mijn vrije tijd kweek ik Engelse grasparkieten. En ik vis op karpers. Ik heb net twee nachten gevist bij Emmerich. Hoeveel ik ving? Eén vis. Een joekel van 26 kilo. Uiteraard zet ik die terug, nadat hij eerst op de foto is gegaan."

"In de laatste jaren zijn mensen steeds meer het belang van natuur in gaan zien. Twickel heeft als doelstelling om natuur en cultuur te waarborgen. Lange tijd leek natuur voor Twickel vooral te bestaan uit bos- en landbouw. Die brengen immers geld op. Maar het gaat tegenwoordig de goede kant op. De Deldener Esch is een mooi voorbeeld: vroeger vooral Engels raaigras, nu veel meer diversiteit in begroeiing. In plaats van drie patrijzen zijn er nu achtentwintig! De mooiste plek is voor mij het Vordersveld tussen Delden en Beckum. In het donker, in het voorjaar. Dan mat ik de grondwaterstanden. Op een paar meter afstand vlogen de nachtzwaluwen om mij heen met hun kenmerkende geluiden. Zo bijzonder. Of het retentiegebied Woolde bij Hengelo. Daar komt de visarend in september op bezoek tijdens de trek naar het zuiden."

"Mijn afscheid van Twickel was prachtig! Nu werk ik als boswachter bij Staatsbosbeheer. Een heel gevarieerde baan. Heerlijk, weer een uitdaging. Waar ik mij wel 'ns versliep, ben ik nu een half uur voor de wekker gaat al wakker. Zin in een nieuwe dag!"

Credits

'Koolstof is je nieuwe verdienmodel' en 'Steek je kop eens ónder het maaiveld'.

Met deze slogans benaderen handelaren boeren om hun grond te gelde te maken. Zo ook onze pachters. Koolstofdioxide (CO₂) wordt door planten en oceanen opgenomen, maar wanneer de natuurlijke opnamecyclus wordt verstoord door te veel CO₂ in de atmosfeer, krijg je broeikas effecten en warmt de aarde op.

De laatste jaren is de landbouw veelal negatief in het nieuws, als één van de uitstoters van broeikasgassen. Die uitstoot gebeurt bij het verwarmen van kassen, het dieselgebruik van landbouwmachines en door koeling en kunstmestproductie. Daarnaast komt er veel broeikasgas vrij als natuur plaats maakt voor landbouw. Zo groeit de meeste soja voor veevoer helaas op land dat eerder (tropisch) bos was.

Maar de landbouw wordt ook als schakel gezien om een deel van de koolstofproblematiek op te lossen. Dan hebben we het over het systeem van koolstofcredits, waarbij boeren en landeigenaren worden beloond voor hun inspanningen om CO₂ op te slaan. Dat kan bijvoorbeeld door grasland niet te ploegen en akkerland heel ondiep. Want bij omploegen en vernietiging van vegetatie, komt opgeslagen koolstof in aanraking met zuurstof en ontstaat er CO₂-gas. Maar ook het achterlaten van gewasresten, het behoud van natuurlijke vegetatie en de aanleg van houtwallen en hagen, dragen bij aan de vermindering van koolstofdioxide in de atmosfeer.

Boeren kunnen koolstofcredits verdienen door de CO₂-opslag in hun bodem te meten en te verifiëren. Deze credits kunnen worden verhandeld op de (vrijwillige) koolstofmarkt, waar bedrijven en overheden zoeken naar manieren om hun uitstoot te compenseren. Het gebruik van koolstofrechten als ecosysteemdienst voor boeren kan potentieel klimaatverandering aanpakken. Het biedt een win-win situatie voor zowel boeren/grondeigenaren als het milieu en een duurzame landbouw.

Echter: van wie zijn de credits, wie krijgt de credits? En wie controleert welke credits al vergeven zijn? Nu ben ik geen boekhouder, maar op de natuurbalans gaat wel eens iets mis als hier geen regie op plaatsvindt... En daarom is een goede Europese verordening om de certificering en handel in koolstofopslag te reguleren, voor alle betrokkenen van cruciaal belang.

VAN DE RENTMEESTER